ANUL VI. - No. 11
1 Aprilie 1930.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VI. — Nr. 11. Cluj, 1 Aprilie 1930

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ
Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Biruinţa listei româneşti

Alegerile pentru consiliul municipiului Cluj, din 14 Martie, au confirmat puterea cuceritoare a ideii pornite din sânul organizaţiei L. A. N. C. din Cluj. In adevăr, în numărul de 15 Dec. 1929 al acestei reviste a apărut următorul apel intitulat „Solidaritatea românească":

„In urma nouei legi administrative viaţa românească este pusă la o grea încercare: suntem ameninţaţi a fi înecaţi în valurile minoritarilor cari se coalizează pentru luptă spre o dobândi conducerea judeţelor şi oraşelor prin înlăturarea elementului românesc.

„Faţă de acest atentat împotriva ideii de stat naţional. Românii, împărţiţi şi învrăjbiţi între ei prin partidele politice, stau dezorientaţi şi impasibili. Sistemul pactelor a dat greş.

„Nu rămâne decât o punte de salvare: solidaritatea naţională peste partide şi grupări, întrunind pe toţi oamenii de bine, hotărîţi a menţine şi susţine, cu jertfa ambiţiilor personale ori de partid ideia naţional covârşitoare la municipii, oraşe şi judeţe.

„Infrăţirea Românească" *face apel la conştiinţa bunilor români ca uitând ce ne desparte să vadă numai ce trebuie să ne unească, şi în alegerile cari vin, să pună o singură listă românească atât în Cluj cât şi în toate locurile unde în mod necesar se dă lupta cu blocurile minoritare coalizate împotriva caracterului de stat naţional român, caracter ce trebuie păstrat şi mereu sporit atât în viaţa statului cât şi în viaţa judeţelor şi comunelor.*

„După felul cum vor răspunde la acest apel, partidele politice, vor da proba patriotismului lor.

Infrăţirea Românească".

Ideia astfel formulată, desprinsă din substratul sufletului românesc amorţit, ori indiferent, a avut darul să trezească pe toţi bunii Români şi să obţină aderenţa entuziastă a tinerimei universitare. Campania de propagandă ne-a dovedit câte preţioase rezerve, de simţemânt autohton, mai stăteau ascunse în acest Cluj, pe care politicianii celor trei partide de guvernământ l-au considerat incapabil de o reacţiune românească. Dovadă despre judecata lor profund rătăcită, au fost diferitele pacte încheiate în trecut, în vederea conducerii oraşului şi de liberali şi de averescani şi de naţionali-ţărănişti.

După o propagandă deslănţuită energic şi stăruitor în vre'o 10 întruniri publice, dintre cari cele 3 din Piaţa Unirii rămân memorabile ca număr şi însufleţire, „lista românească" **cerută de L. A. N. C. a isbutit să trimită în consiliul comunal, 10 consilieri, încurcând astfel toate planurile mărunte şi meschine ale taberii adverse, compusă din naţionali-ţărănişti, întovărăşiţi cu Unguri şi Jidani, căror li s'au acordat 2 treimi din cele 36 de locuri.**

Isbânda noastră are o semnificaţie mai mult decât locală şi momentană.

Semnificaţia momentană se fixează în faptul de a fi învins pe naţionali-ţărănişti în citadela, considerată de ei inexpugnabilă, în Clujul. al cărui caracter românesc au cutezat să-l întunece printr'o neghioabă combinaţie de partid.

Semnificaţia locală se fixează în constatarea, că alegătorii români din acest oraş pot forma majoritatea, dacă în viitor se vor întocmi listele electorale cu grija patriotică de a înscrie din oficiu toţi Românii şi Românele cari au dreptul de vot la comună, zădărnicindu-se odată pentru totdeauna practica ruşinoasă de până acum, ca Românii să nu figureze în liste, pe când Ungurii şi Jidanii sunt înscrişi fără nici o lipsă.

Isbânda ideii, iniţiată de L. A. N. C. şi dusă la victorie prin ajutorul nepreţuit al studenţimei, depăşeşte cu mult sfera intereselor locale şi momentane.

Lista curat românească, **la care au aderat toţi bunii Români, şi pe care au votat-o mulţi naţional-ţărănişti, indignaţi de conducerea anti-românească a propriului lor partid jidovit, această listă înseamnă** un punct de plecare în politica generală a ţării. **Şi anume: actul de înalt patriotism săvârşit la Cluj, va trebui în viitor să fie repetat în toate oraşele ţării, unde sunt minoritari, spre a asigura conducerea românească în centrele urbane şi astfel, în mod eficace, a începe opera de românizare a oraşelor, ce prea mult a întârziat.**

In al doilea rând lista curat românească **dela Cluj va trebui să fie un îndemn pentru toţi bunii Români de a se înfrăţi nu numai în luptă pentru românizarea oraşelor; ci şi pentru** o colaborare temeinică, durabilă şi sinceră la guvernarea ţării. **Această nouă politică este astăzi cu atât mai necesară, cu cât partidele politice, după zece ani de sterile încercări, au ieşit compromise în faţa opiniei publice.**

I. CĂTUNEANU.

Memoriu

cuprinzând sinteza rapoartelor susţinute şi aprobate în Congresul General Studenţesc din Craiova, ţinut în zilele de 1, 2, 3, şi 4 Decembrie 1929

Istoricul Mişcării Studenţeşti. — Viaţa universitară românească are o continuitate distinctă în manifestările ei principale.

Studenţimea română din toate timpurile — în afară de preocupările cărţii — a râvnit să înţeleagă măreţia aspiraţiunilor naţionale, în slujba cărora şi-a închinat toată energia şi căldura sufletului ei entuziast şi sincer.

Stând departe de influenţele mărunte şi interesate, a putut să-şi păstreze neatins caracterul de hotărîtă purtătoare a durerilor şi nevoilor neamului.

Dacă în linii mari — spre deosebire categorică de situaţia din alte ţări — tineretul nostru universitar nu şi-a înstrăinat independenţa de gândire şi acţiune, a făcut-o tocmai, pentru a nu prejudicia cu nimic puterea de afirmare a dezideratelor sale.

Incheind, prin războiul glorios, perioada de luptă neînfricată pentru integritatea politică a neamului, necesităţile speciale, izvorîte din noua orânduire a Statului nostru, au făcut ca Studenţimea să-şi concretizeze noi idealuri şi mijloace potrivite pentru realizarea lor.

Incercările izolate şi artificiale din trecut, ce ţinteau să orienteze Studenţimea spre alte rosturi de cât adevăratele necesităţi naţionale, — socialismul şi internaţionalismul de toate nuanţele — vor rămânea deapururi învăluite în umbra uitării.

Doctrina naţionalismului integral, căreia generaţia de astăzi îi slujeşte cu credinţă, impune o luptă dârză ce se va termina numai în ziua când elementului românesc i se va asigura preponderanţa şi prestigiul necesar, în toate ramurile de activitate.

Mişcarea stuenţească, deslănţuită în 1922, ca o violentă reacţiune împotriva celor ce zăgăzuesc libera afirmare a elementului românesc în propria-i ţară, a preconizat o serie de deziderate menite să creieze noui situaţiuni de dreptate şi echitate naţională.

Deşi conducătorii ţării n'au vrut să dea întărire legală măsurilor ce li s'au cerut, după şapte ani de asemenea mişcare, susţinută cu tărie şi jertfe, se poate constata totuşi un început îmbucurător de realizări.

Chiar dacă nu s'ar fi realizat decât îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă materială studenţească, ce îngăduie şi fiilor de ţărani să se adape dela izvorul culturii; reducerea în învăţământ a procentului de străini — ce ameninţa să ne copleşească —, precum şi păstrarea în continuă actualitate în sânul tinerimii universitare a unui spirit de înalt naţionalism, gata oricând de sacrificii personale, şi totuşi, am putea afirma că Mişcarea studenţească a răspuns unor adânci necesităţi naţionale şi sociale.

Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români. Pentru a ajunge, însă, la o efectivă înfăptuire a dezideratelor sale, ce cuprind şi importante revendicări naţionale, Studenţimea Română Creştină a înţeles că are nevoie de o organizaţie centralizatoare a tuturor manifestărilor din toate câmpurile de activitate, şi care mai presus de orice influenţă străină, să constituie focarul puternic de naţionalism constructiv.

Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români. în noua organizaţie adoptată de Congresul General Studenţesc dela Craiova, va tinde să fie la înălţimea acestor mari sarcini de educaţie sufletească naţională a maselor de studenţi şi absolvenţi, precum şi element dinamic concret prin realizările sale.

Privind prezentul ca un rezultat al trecutului şi anticipând asupra viitorului, Congresul General n'a putut să ignoreze marile probleme cu caracter naţional şi nici n'a putut să amâne cercetarea doleanţelor profesionale studenţeşti.

Cu toate că uneori îndemnată de greul vieţii. Studenţimea era nevoită să acţioneze şi pentru unele măsuri ce i-ar fi putut garanta o mai bună organizare şi liniştită aşezare materială, n'a uitat că raţiunea ei de a fi o determină să-şi pună curajul în lupta pentru întronarea unor dreptăţi inexorabile.

Problema Naţională. — Chestiunea minoritară, latură importantă a problemei naţionale. constitue pentru România întregită o serioasă preocupare, de ea fiind legată în viitor, păstrarea unei fireşti structuri naţionale în noul nostru Stat.

Avem minorităţi datorită tratatelor de pace şi minortăţi dăruite de vitregia vremurilor.

Chestiunea jidovească. — Jidanii bunăoară, până la războî, nu se considerau minoritate distinctă, imediat însă, ce au obţinut deplinătatea drepturilor politice. crezând că prin numărul lor important vor putea juca un rol hotărîtor în Stat, s'au constituit în minoritate etnică.

Evidenţa pericolului jidovesc neputând fi negată decât de ignoranţii şi interesaţii „cercetători" ai ansamblului vieţii noastre naţionale, credem inutilă o expunere amănunţită a acestei probleme.

Atitudinea nelămurită a opiniei publice româneşti, faţă de acest element acaparator a tuturor ramurilor de activitate culturală şi economică (presă, case de edituri. bănci, institute industriale etc.), se datoreşte, în cea mai bună parte, lipsei unui front unitar şi puternic de naţionalism conştient din partea conducătorilor spirituali.

Pătura cultă românească, uitându-şi marea datorie ce-i revenea, n'a înţeles să facă zid comun, împotriva străinismului. cu acei luptători — studenţii — cărora indignarea le copleşa claritatea eficacităţii tacticei de luptă.

Zvârcolindu-ne în cea mai tristă şi umilitoare situaţie, regretată de întreaga suflare românească, renaşterea, aşteptată cu înfrigurare, o vedem pregătită de prea puţini aleşi.

Studenţimea Română Creştină, socoteşte neapărat necesar ca, în legiferarea de Stat. preocuparea permanentă de a sluji interesele neamului, să ajungă la acele măsuri ce ar stimula şi sprijini ridicarea elementului românesc, oprind ascensiunea vertiginoasă a străinismului, pentru a se putea realiza cât mai curând echilibrul echitabil în care, elementului autochton să-i revină rolul ce i se cuvine.

Congresul General apreciind că, astăzi. ca şi acum şapte ani, atât numărul mare de Jidani din învăţământ precum şi numărul mare de titraţi streini ce ne vin din afară — unde s'au refugiat pentru a ne da iluzia că primejdia pentru învăţământul nostru a trecut — constitue o ameninţare pentru cultura şi economia noastră, cere instituirea şi admiterea legală alui Numerus Clausus, singura măsură ce poate garanta un început de înlăturare a acestui pericol.

Soluţionarea doleanţelor Studenţimii, pe cale politică, este datoare s'o îndeplinească, cât mai neîntârziat generaţia matură a conducătorilor de azi; să nu se aştepte ca răspunderea să fie preluată de cei cari azi se mărginesc a sugera numai drumul înfăptuirilor.

Minoritatea maghiară. Noua alcătuire a neamului românesc în granitele etnice fireşti, a făcut să avem în sânul nostru un număr de minorităţi, cărora Statul român, dela început, a înţeles să le acorde celea mai depline libertăţi politice. culturale şi religioase.

Soarta tristă pe care am trăit-o cu

asupritorii de eri, ne-a determinat să nu cădem în păcatul lor; am crezut că dacă vom avea din partea minorităţilor o loialitate nedesminţită şi o colaborare cinstită, în cadrul noului Stat, le putem considera ca pe nişte factori folositori operei de progres naţional.

In acest scop manifestările lor libere au avut un sprijin material efectiv din partea Statului; ajutoarele ce s'au acordat bisericilor, şcoalelor şi tuturor instituţiilor de cultură, le-au îngăduit să se desvolte nestânjenit, întrecând chiar starea ce o aveau în trecut.

Drept recunoştinţă, aceste minorităţi, prin necontenitele plângeri adresate străinătăţii, ne înfăţişează ca pe nişte incorigibili asupritori, uitând că neîncetatele lor provocaţiuni, inspirate de focarele de propagandă împotriva noastră din afară, sunt în măsură să ne impună, drept răspuns, adoptarea unor noui atitudini.

Am acordat mai mult de cât ni s'a cerut şi decât trebuia să dăm; ni se răspunde, în schimb, prin provocaţiuni şi plângeri nejustificate şi tendenţioase.

Studenţimea Română Creştină îşi dă seama că, la aceasta situaţiune, a contribuit lipsa de fermitate a întregii noastre politici faţă de minorităţi, caracterizată printr'un spirit exagerat de împăciuire — vecin cu slăbiciunea — făcând impresia că avem numai obligaţiuni, fără a avea dreptul de a cere nimic în schimb.

Minoritatea ruteană. — In Bucovina rutenizată astăzi, mai mult de cât pe vremea monarhiei habsburgice, se găsesc preoţi, învăţători şi organizaţii iredentiste studenţeşti, cari nu vor să arate la festivităţile naţionale nici chiar elementarul semn de respect faţă de imnul naţional.

Iată un indiciu preţios ce caracterizează o stare de fapt, în care prestigiul şi autoritatea românismului este compromisă.

In Ardeal, insultele provocatoare ale tuturor manifestărilor maghiare arată, deasemeni, lămurit, că toate pacturile şi concesiunile, acordate de conducătorii noştri, n'au făcut altceva decât să le exalte impertinenţa şi îndrăsneala. Când ziarele minoritare maghiare, cari au insultat în repeţite rânduri tot ce este românesc, îndrăsnesc să înjosească o generaţie întreagă de studenţi adunaţi în Congres General la Craiova, nu trebue oare să spunem că marginea toleranţei a fost depăşită?!

Pentru a preîntâmpina îndrăsneli, ca acele săvârşite de un reprezentant al partidului maghiar, care a cutezat să ceară o autonomie politică culturală pentru Ardeal, se impune, ca în locul slăbiciunii de până acum, să se rostească cu demnitate şi energie cuvântul de autoritate şi prestigiu naţional.

Congresul General, apreciind puternica propagandă naţională ce o desfăşoară societăţile studenţeşti dir Ardeal şi Bucovina, în deosebi, de a contracara acţiunea destructivă a duşmanilor noştri, aşteaptă un ajutor pentru ca activitatea lor să nu întârzie a da rezultate cât mai mari.

Românizarea oraşelor. In special în provinciile alipite se resimte nevoia unei bine susţinute propagande, deoarece, după unsprezece ani dela Unire, oraşele cele mai însemnate sunt departe de a avea un caracter românesc. Stăpânirea lor nu o vom avea-o decât în cazul când ele vor deveni puternice focare de cultură românească; accelerarea procesului de românizare va urma deci în mod fatal linia expansiunii culturii noastre.

Greutatea rezolvării acestor probleme, atât de complexe, este mărită şi de timpul îndelungat în care măsurile necesare trebuesc urmărite cu neîncetată perseveranţă, aşa încât noi ne mărginim, numai, să insistăm puternic asupra acuităţii lor, pentru a da de gândit acelora ce se interesează de viitorul acestei ţări.

Presa din România. Era de aşteptat ca activitatea naţional-culturală a Studenţimii, să nu fie exact împărtăşită opiniei publice de presa noastră, aproape în întregime înstrăinată; pentrucă, cu regret, trebuie să o spunem că, deşi avem organe de publicitate scrise în româneşte, nu putem vorbi totuşi de o presă adevărat românească ca simţeminte şi concepţii.

Cei mai mulţi ziarişti profesionişti sunt Jidani sau minoritari, elemente deci, cari, prin definiţie, duşmănesc şi combat naţionalismul Studenţimii. Foile partidelor politice, interesând numai organizaţiile respective, iar ziarele cu tradiţie serioasă ce ar putea deslănţui curente de idei în opinia publică, fiind prea puţine, urmează că scrisul zilnic, pentru marele public, este stăpânit de oculta înstrăinată de neam.

In numele democraţiei şi umanitarismului, coloanele acestor ziare au servit zgomotoasa campanie în vederea obţinerii amnistiei generale, pentru toţi atentatorii la siguranţa şi prestigiul Statului; în timp ce comuniştii şi elementele anarhice erau cu căldură apărate de această presă, în dispreţul celor mai elementare reguli de obiectivitate, Mişcarea studenţească şi conducătorii ei erau insultaţi.

Numai datorită disciplinei impusă massei de studenţi, s'a putut evita, ca nemai-pomenitele injurii ce i s'au aruncat în toate ocaziile, să nu atragă după sine reacţiuni grave.

Lipsa unei puternice pături culte româneşti, îngădue ca aceasta situaţie să nu poată fi îndepărtată imediat.

Otrava ce o conţine organele „independente" ameninţă să distrugă chiar şi spiritul de naţionalism treaz, din provinciile alipite, deoarece glorioasele publicaţii locale de odinioară au dispărut rând pe rând.

In timp ce Românii înregimentaţi în diferite partide politice se învrăjbesc între ei, minoritarii înfiinţează ziare şi reviste cu caracter cultural-naţional, pentru ca prin infiltrarea aceloraşi idei iredentiste să realizeze o conştiinţă unitară în contra noastră.

Importanţa, la care a ajuns presa în momentul de faţă, ne face să dorim o cât mai grabnică legiferare a regimului, ei, pentru a se stabili în detalii responsabilitatea ziaristului, precum şi condiţiile ce trebue să le îndeplinească acei ce vor să devină îndrumătorii luminaţi ai opiniei publice.

Până când bunii Români vor reuşi să creieze şi încurajeze efectiv ziarele şi publicaţiile, ce vor înlătura definitiv ruşinoasele tipărituri de azi, Studenţimea Română Creştină înţelege să sprijine şi să acoarde toată încrederea ei presei naţionaliste ce a luptat cinstit şi vitejeşte pentru cauza românismului în toate ocaziile.

Autorităţile în drept sunt rugate şi cu acest prilej să caute a preîntâmpina ivirea de provocaţiuni în rândurile celor ce profesează defăimarea, căci altfel s'ar putea ajunge la situaţii regretabile.

Proletariatul intelectual. Rolul precumpănitor ce-l joacă factorul cultural în lupta de întâietate dintre popoare, a determinat pe conducătorii noştri, de după război, să înceapă o campanie de răspândire a culturii în masse, prin crearea unui mare număr de şcoli.

Extinderea exagerată a acestei măsuri a avut însă, darul să creeze, după şapte ani de aplicare, o nouă şi îngrijorătoare problemă: a titraţilor universitari.

Desvoltarea economică şi culturală a ţării de după răsboi n'a avut ritmul atât de iute, aşa cum se prevăzuse, încât rezultatele campaniei întreprinse, au depăşit măsura necesităţilor.

Azi constatăm că, toate resorturile de viaţă, culturală, economică, administrativă etc. a ţării, nu poate absorbi numărul mare de absolvenţi ai Universităţilor şi Şcolilor Superioare, ce formează astfel un adevărat „proletariat intelectual".

Privind unele aspecte sub care se înfăţişează această problemă, vom pu-

tea desprinde câteva concluzii imediate.

Astfel, se poate constata că numărul de absolvenţi ai învăţământului secundar şi al licenţiaţilor universitari, ce nu-şi pot valorifica titlurile. este format în majoritate de cei ce au o pregătire exclusiv teoretică.

Aşa-dar, desvoltarea prea mare a învăţământului în direcţia academic-teoretică, în detrimentul ramurii profesional-practice, poate fi considerată ca principala cauză a formării acestui proletariat.

Supunem atenţiei serioase a factorilor competenţi această observaţie, în preajma încercării de a se reforma învăţământul superior.

Cât priveşte învăţământul secundar, credem necesară menţinerea bacalaureatului, fiind un mijloc în plus de selecţionare.

Liceele şi Gimnaziile improvizate. lipsite de un corp didactic cu pregătire pedagogică şi ştiinţifică, trebuesc desfiinţate pentru a nu mai rupe dela rosturi fireşti pe fiii de ţărani şi orăşeni, spre a-i face funcţionari, sau muritori de foame.

In locul lor, s'ar putea organiza şcoli medii profesionale cu secţii comerciale, industriale şi agricole.

Folosul acestora, pentru producţia naţională. fiind prea însemnat, înfiinţarea lor ar trebui să constitue o preocupare adâncă pentru toţi oamenii şcolii.

In intreprinderile existente, absolvenţii acestui învăţământ ar putea cu uşurinţă găsi locuri; trebue totdeodată să se înlăture pretinşii specialişti străini fiindcă este inadmisibil ca întregul personal de conducere al acestor instituţii să fie în majoritate format din străini, în timp ce Românilor nu li se rezervă decât locuri de salahori.

Activitatea culturală extra-universitară a Studenţimii. Deşi toate programele de guvernământ au formulat atrăgător puncte de propagandă culturală la sate şi în straturile orăşeneşti mai înapoiate, s'a omis sistematic, în această activitate, aportul ce l'ar putea aduce organizaţiile studenţeşti.

Din această pricină, cercurile judeţene studenţeşti au început să desfăşoare o activitate rodnică. fără a avea vreun ajutor de undeva; cu toate că programul de ansamblu şi directivele generale lipseau, datorită faptului că studenţii fiecărui judeţ apreciau separat necesităţile locale şi modul cum trebue procedat, s'a ajuns totuşi la rezultate îndeajuns de pilduitoare.

Pentru a nu se artificializa această operă de către nepregătiţi, şi pentru a nu se compromite astfel iremediabil acest început promiţător, este bine ca Statul să sprijinească acţiunea organizaţiilor noastre judeţene.

Mania de a înfiinţa biblioteci la sate ameninţând să săvârşească adevărate ravagii, institutele de editură, în deosebi Casa Şcoalelor. sunt călduros rugate să nu mai uşureze împrăştierea cărţilor cari sunt în afară de puterea de înţelegere şi interes a ţăranului nostru.

Nevoia vie pentru actual, ce o simte săteanul, cât şi dorinţa de a cunoaşte aspectul nou al lucrurilor, ar putea fi cu prisosinţă îndestulată de ziarele populare, chibzuit scrise de cunoscătorii serioşi ai vieţii dela sat.

Pentru a-şi face datoria deplină, faţă de acei din a căror rânduri este ridicată majoritatea studenţimii noastre, Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români este gata oricând să sprijine această operă.

Orientarea politică a Studenţimii. Studenţimea Română Creştină nu intră în discuţiunea partidelor politice dela noi. Constată numai, că antagonismul, ce există între aceste partide îngreunează munca naţională, tocmai într'o epocă de fixare definitivă a elementelor fundamentale ale noului Stat. Considerând că această luptă pătimaşe nu poate constitui un cadru psihologic prielnic generaţiei, curată sufleteşte, interzice formal înscrierea studenţilor creştini români în vreun partid politic; nerespectarea acestei hotărîri va atrage după sine eliminarea din toate organizaţiile noastre.

Aceasta cu atât mai mult, cu cât considerăm că, în afară de orice diferenţiare principială, rostul Studenţimii române este de a fi mereu atentă numai la înaltele interese naţionale, pentru a căror susţinere ea poate lupta cu succes, dispunând de libertatea de acţiune şi desăvârşită sinceritate de concepţie.

Faţă de gesturile frăţeşti şi curagioase, ce vin din partea celor ce înţeleg menirea Studenţimii Române Creştine se va avea o atitudine de colaborare, în lupta pentru aceleaşi aspiraţii.

Orientarea externă a U. N. S. C. R. Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români este membră fondatoare a „Conféderation Internationale des Étudiants, C. I. E." înfiinţată la Strassburg în 1919.

Ea a înţeles să-şi manifeste spiritul de colaborare internaţională, pentru promovarea ideilor de pace şi concordie între popoare, depunându-şi toată puterea ei de muncă în serviciul acestei opere.

Fără spirit şovin, animată de dorinţa sinceră de prietenie pentru orice naţiune. U. N. S. C. R. luptă pentru crearea unei cât mai desăvârşite solidarităţi între generaţiile studioase ale tuturor ţărilor.

Afinitatea ideologică, ce ar avea-o cu anumite curente din afară, n'au determinat-o, niciodată, să se depărteze de normele de conduită adoptate de atitudinea externă a Statului nostru.

Fără a fi încadrată în sistemul de politică oficială, U. N. S. C. R. şi-a dat seama că, numai o unitate sufletească, între opiniile publice ale celor trei naţiuni, componente a Micii Antante politice, poate realiza o garanţie definitivă pentru viitorul acestei prietenii.

Consecventă concepţiei sale de colaborare şi înţelegere cu orice naţiune, degajată de orice spirit de duşmănie U. N. S. C. R. a hotărit înfiinţarea Micii Antante Studenţeşti, care va avea rostul, pe lângă pacturile politice, să realizeze o cunoaştere reciprocă a culturii şi sufletului acestor trei popoare.

Schimburile de studenţi, Congresele anuale comune şi strânsele raporturi culturale vor întări legătura dintre cele trei naţiuni. cari, deşi diferite ca origină etnică, prin armonia şi deplina înţelegere, constitue un bloc puternic de pace în acest colţ al Europei atât de prielnic complicaţiunilor.

Românii de peste hotare. Statul român închegat după război nu cuprinde în sânul său pe toţi Românii: în afara graniţelor noastre mai trăiesc unii din ei, împrăştiaţi de secole la o mare depărtare, alţii în imediata apropiere a hotarelor noastre.

Naţiunea este o forţă vie care, prin fiii ei — ori unde s'ar afla — trebue să-şi manifeste puternic specificul său.

Nu putem lăsa uitării şi desnădejdei pe acei fraţi ce au trăit un destin vitreg şi cari cu greu îndură astăzi asprimea străinilor.

Studenţimea constată cu adânc regret că, guvernele noastre de după răsboi, de dragul unei politeţi excesive, n'au avut curajul să ridice limpede problema tratamentului la cari sunt supuşi Românii de peste hotare, şi aceasta cu atât mai mult cu cât am fi avut de discutat aceste chestiuni cu State aliate şi chiar prietene.

Românii macedoneni, în acest caz, n'ar fi suferit ruşinea de a vedea închizându-li-se şcolile şi bisericile, tocmai de acei ce i-au „desrobit" de sub jugul turcesc, caracterizat de altfel printr'o deplină libertate culturală şi religioasă.

Tratatele de pace cuprind stipula-

ţiuni precise, de garantare a unor depline libertăţi culturale şi confesionale, pentru fiecare naţiune.

Guvernele noastre vor avea datoria să supravegheze aplicarea cât mai exactă a acestor prevederi, ajutând în acelaş timp efectiv toate strădaniile culturale ale conaţionalilor noştri de peste hotare.

Românii din Banatul jugoslav, cu o înfloritoare aşezare şcolară, făurită cu multe jertfe pe vremea Ungurilor, şi-au văzut desfiinţat, în timpul celor zece ani de stăpânire sârbească, întregul învăţământ românesc ce-l aveau; o durere mare le-a fost pricinuită, de asemenea, prin măsurile ce s'au luat pentru ca să se împiedece activitatea instituţiunilor culturale (reuniuni de cetire, coruri, fanfare, etc.).

Prevederile convenţiei din 1927, încheiată între noi şi Jugoslavia, menită să reglementeze noul regim şcolar bisericesc pentru fraţii din Banatul jugoslav, neaplicându-se nici până astăzi, Guvernului român îi incumbă sarcina să intervină cu demnitate la Belgrad, pentru a obţine, pe seama Românilor din Jugoslavia, acelaş tratament de libertate desăvârşită, pe care România îl recunoaşte minorităţii sârbeşti dela noi.

Adevărata prietenie dintre popoare este întărită printr'o sinceritate şi loialitate reciprocă, astfel că, totdeauna, o dreaptă soluţionare a oricăror litigii are darul să însenineze şi să întărească şi mai mult legătura dintre popoare.

Existenţa unei masse compacte de inimoşi olteni din *Valea Timocului bulgăresc*, n'a avut curajul nici un om politic dela noi s'o afirme; nimeni n'a cerut — deşi prestigiul românesc era în joc — drepturi pentru aceşti Români. Situaţia culturală politică, ce-am creat-o Bulgarilor din Cadrilaterul nostru, trebue s'o cerem. pe baza de reciprocitate, ca Guvernul dela Sofia s'o acorde conaţionalilor noştri din Timoc.

Românii rămaşi încă sub stăpânirea Ungariei suportă cea mai aprigă asuprire, ce nu va înceta — dacă noi rămânem nepăsători — decât odată cu desnaţionalizarea lor

Acest exemplu, dealtfel, scoate încă odată în evidenţă ipocrizia oficialităţii maghiare, care, referindu-se la minorităţile din România — ce se bucură de un tratament cultural şi religios cât se poate de larg — face plângeri în toate părţile, în timp ce pumnul de Români, rămaşi încă sub dominaţia lor este pur şi simplu batjocorit.

Organizarea materială a vieţii studenţeşti. Scurtul interval, în care a avut loc vertiginoasa desvoltare a Statului român, a făcut ca instituţiile noastre, printre cari şi cele de cultură superioară, să nu se poată sprijini pe o respectată tradiţie spirituală şi continuitate de condiţii materiale.

Deaceea când, după război, tinerii ridicaţi mai ales din mijlocul satelor se îndreptau în mare număr spre Universităţi, Statul a fost nevoit să-şi asume obligaţia de a le înlesni posibilităţile de trai.

Din cauza lipsei de metodă şi sistemă, ce a domnit cu prilejul organizării căminurilor şi cantinelor universitare, menite să satisfacă acele nevoi, s'a ajuns ca conducerea lor să făptuiască mari greşeli ce au nemulţumit întreaga Studenţime.

Pentru a se trece definitiv peste această pagină tristă,Studenţimea nu înţelege să pretindă prea mari jertfe băneşti, cere, însă, ca, atât cât se cheltueşte, să se întrebuinţeze cinstit şi cu prevedere.

In acest scop, U. N. S. C. R., crede că este bine să se revizuiască toate regulamentele de funcţionare ale cantinelor universitare, pentru a se adopta un sistem unic, şi care să îngădue a se stabili categoric răspunderea celor ce vor gospodări aceste cantine.

Experienţa câştigată, deja, în organizaţiile de până acum ale cantinelor, ne îndeamnă să avem cea mai deplină încredere în forma *de cooperaţie studenţească.*

De această înfăptuire legăm şi speranţa de a vedea consfinţit dezideratul participării efective a studenţilor la conducere, sub controlul Rectorului.

Actuala situaţie a căminurilor este departe de a fi normală; am dori ca ele să devină adevărate case de adăpost, înzestrate cu tot confortul, pentru fiecare Facultate; separat pentru studenţi şi studente.

Căminurile cercurilor judeţene, pe lângă alte neajunsuri, sunt de multe ori, lăsate la discreţia oamenilor politici, ceiace ocazionează ca admiterea studenţilor în ele, să nu se facă totdeauna după criterii obiective; dat fiind apoi situaţia schimbătoare a celor ce stau în fruntea judeţelor, pentru a se înlătura orice nesiguranţă, Comitetele de conducere formate din studenţi — ce vor trebui să lucreze sub îndrumarea educativă a Rectorului Universităţii — va trebui să se aibă resursele băneşti scutite de fluctuaţii.

In afară de casă şi masă, studenţii din toate centrele universitare trebuiesc să aibă un loc de întâlnire, rezervat exclusiv recreaţiilor studenţeşti.

In special în Bucureştii, cu peste 20.000 studenţi, lipsa unui asemenea local determină pe mulţi din ei — spre cea mai mare durere a noastră — să bătătorească străzile fără nici un rost sau să populeze cafenelele.

Pentru a se remedia această tristă stare U. N. S. C. R. cere construirea unei *„Case Studenţeşti“* care va trebui să cuprindă o sală pentru festivităţi, un muzeu, sală de lectură cu ziare şi reviste, săli de gimnastică, încăperi pentru a se putea instala o editură studenţească, precum şi sediile tuturor organizaţiilor studenţeşti cu arhivele lor, camere rezervate pentru oaspeţii streini, etc.

Aducându-şi aminte cu recunoştinţă de toţi mărinimoşii ei binefăcători, Studenţimea nădăjdueşte că, opera de ajutorare a studenţilor săraci, va fi sprijinită de cât mai mulţi din bunii Români.

Deşi sunt foarte mulţi studenţi cu o sănătate sdruncinată, nu s'au depus sforţări serioase din partea nimănui, pentru a se clădi un sanatoriu studenţesc. U. N. S. C. R. roagă călduros Ministerul Sănătăţii şi al Instrucţiunii ca, într'o staţiune climaterică, să ridice cât mai neîntârziat un asemenea lăcaş de alinare pentru studenţii suferinzi.

Ideia organizării, în vacanţa mare, a taberilor de vară — la munte sau la mare — aşa cum a făcut Institutul de Educaţie Fizică, trebue cu multă perseveranţă susţinută; în aceste tabere, studenţii — ce-şi macină tot anul forţele în condiţiile de viaţă nehigienice din oraşele mari — se pot întrema şi recrea în acelaş timp, într'o frumoasă atmosferă camaraderească.

Educaţia fizică în învăţământul superior. Pentru a se creea generaţiei tinere studioase posibilităţi noui de energie fizică, şi a-i uşura formarea unui armonic echilibru sufletesc, U. N. C. S. R., cere ca în învăţământul superior să se aplice dispoziţiile cuprinse în legea educaţiei fizice, promulgată în 1929. Frecventarea săptămânală a orelor de educaţie fizică — limitate desigur — ar trebui să aibe un caracter obligator ca al oricărui curs universitar; în Statele Unite, Anglia Germania, de mult s'au statornicit asemenea reguli.

Sportul trebuind să devină mai mult un mijloc de ridicare morală pentru tinerimea universitară, decât un îndemn spre profesionismul, animat doar de beneficii, societăţile sportive studenţeşti vor trebui să activeze numai în cadrul fixat de departamentul sporturilor, pe lângă U. N. S. C. R. In acest mod, o directivă sănătoasă va da putinţa să avem ma-

nifestaţiuni de ansamblu, înlăturându-se, în acelaş timp, amestecul factorilor streini de spiritul vieţii universitare.

Invăţământul superior. In munca de orânduire definitivă a tuturor aşezămintelor noului Stat, intră şi preocuparea referitoare la reforma învăţământului superior.

Libertatea neîngăduită de care dispune legiuitorul — nouă lipsindu-ne o puternică tradiţie universitară, peste care nu s'ar putea trece cu uşurinţă — îi îngădue să adopte formele ajunse la cea mai înaltă perfecţie pedagogică, după cum nu este exclusă nici putinţa ca el să ţină seama de structura specifică a naţiunii noastre.

Bazele ce vor servi acestei noui organizări, vor trebui să fie sistematice, pentru a nu se mai ajunge, ca până acum, la situaţiunea de a avea şcoli superioare cu acelaş obiectiv de studiu, însă cu drepturi inegale pentru absolvenţi.

De această natură sunt diferenţierile dintre Academiile şi Facultăţile de Drept şi Teologie precum şi antagonismul dintre Institutele Technice Universitare şi Şcolile Politechnice.

Norme echitabile şi lămurite trebuesc introduse, pentru ca în orice direcţie de pregătire superioară să nu existe decât un singur tip de facultate sau şcoală superioară; cu acest mod, s'ar înlătura numărul mare de titraţi, care, din cauza deosebirilor de programe, ce le au şcolile speciale, mai ales. nu-şi pot valorifica munca şi învăţătura lor.

Realităţile sociale vor trebui să decidă echilibrul dintre secţiunile teoretice, de cultură propriu zisă, şi între cele cu caracter profesional practic.

Deasemenea, distribuţia facultăţilor în interiorul ţării va trebui făcută, ţinându-se seama de importanţa naţională, ce o reprezintă focarele de cultură superioară în cadrul unor regiuni.

Recrutarea corpului profesoral, pentru întreg învăţământul superior din ţară, va trebui să se facă după criterii identice, pentru a se ajunge ca pregătirea şi competinţa acestor profesori să fie de cel mai înalt ordin, spre cel mai mare folos al studenţilor.

Cerem aplicarea examenului concurs, pentru toţi cei ce râvnesc să ajungă asistenţi, preparatori, docenţi universitari, deoarece socotim că numai cu ajutorul lui, se va ajunge la cea mai echitabilă selecţie a elementelor muncitoare şi talentate.

In cadrul acestor principii, Studenţimea cere imediata, organizare a învăţământului superior technic, convinsă fiind, că dela o organizare în această direcţie, se poate aştepta progresul economic şi industrial, atât de necesar României, în această perioadă de înzestrare cu tot confortul de viaţă modernă.

Ţinând seamă de actuala situaţie a acestui învăţământ, de posibilităţile fireşti ale ţării, de insuficienţa personalului didactic specialist, dar mai ales de faptul că Politechnicele noastre produc un număr prea mare de ingineri, ce întrec necesităţile instituţiunilor Statului şi a societăţilor particulare, socotim că este necesar concentrarea acestui învăţământ într'o Facultate Technică, cu mai multe secţiuni de specializare, în cadrul Universităţii.

Metoda cea mai bună de pregătire a inginerilor o credem aceia urmată în actualele şcoli Politechnice, cu condiţia ca ea să fie pusă la curent cu realizările cele mai noui ale technicei, şi să se simplifice programul, eliminându-se tot ce este vechi, istoric şi inutil.

Profesorii să fie recrutaţi dintre oamenii de ştiinţă consacrată şi dintre inginerii cu practică îndelungată, armonizându-se astfel raporturile indestructibile ce există, în acest domeniu. între ştiinţă şi practică.

In ceeace priveşte situaţia actuală a Institutelor Technice Universitare, trebue să se găsească o modalitate echitabilă, pentru a se conferi absolvenţilor drepturile pentru cari au muncit atâţia ani.

Odată cu organizarea învăţământului superior, trebuie lămurită concepţia de bază asupra rostului primordial, în Statul nostru, a acestui învăţământ superior.

Este menită Universitatea să devină numai aşezământul exclusiv al cercetărilor ştiinţifice şi preocupărilor celor mai înalte de cultură, cărora prea puţini înţeleg şi pot să se consacre, sau este ea creeată, mai ales, în vederea pregătirii şi înzestrării tinerilor, care ulterior îşi vor desvolta activitatea lor profesională într'un cadru concret, impus de necesităţile de viaţă practică ?

Credem că situaţia Statului român, în continuă perfecţionare şi organizare a tuturor rosturilor de viaţă profesională, impune ca toţi, cei ce se pregătesc cu elemente de cultură înaltă, să fie încă din timpul studiilor înzestraţi în vederea aplicării lor în viaţa concretă de mai târziu.

Nu se formează în cadrul Universităţii oameni de vastă cultură, căci astăzi nivelul din Universităţi este abia suficent în faţa cerinţelor de pregătire practică pentru activitatea profesională ulterioară.

Programele din timpul studiului trebue să cuprindă deci şi părţi de ordin practic, tocmai în vederea acestor aplicaţiuni. Nu se poate ca învăţământul superior să fie cu caracter pur teoretic, urmând ca absolventul abia mai târziu, să capete şi celelalte cunoştinţe necesare profesiei.

In această ordine de idei credem că ar trebui să se acorde o mai mare atenţiune probelor pedagogice pentru studenţii Facultăţilor de Litere şi Ştiinţe, cari se îndreaptă în majoritatea cazurilor spre cariera didactică.

Deasemenea, nu înţelegem cum Facultăţile de Drept pregătesc studenţii numai din punctul de vedere teoretic urmând ca, după absolvire, licenţiaţii să fie obligaţi să-şi complecteze pregătirea şi în această direcţie.

Actuala lege impune licenţiaţilor în drept să facă un stagiu de trei ani, în condiţiuni umilitoare, astfel că se creiază o stare înjositoare titlurilor universitare.

Cerem ca organizarea acestui învăţământ practic să fie făcută în mod echitabil şi cu colaborarea organelor universitare respective, trecându-se această pregătire practică înainte de obţinerea licenţei.

Nevoia de a se creia noui centre universitare la Craiova şi Oradea Mare. Situaţiunea, din punct de vedere al echilibrului naţional, a diferitelor noastre regiuni şi oraşe, cere ca repartiţia institutelor de înaltă cultură în interiorul ţării, să fie făcută şi după criterii naţionale.

Avem astăzi un mare număr de oraşe populate în majoritate de minoritari, cari n'ar putea fi aduse la viaţa naţională decât prin transformarea lor în centre de cultură superioară, (Facultăţi sau Universităţi).

In această privinţă exemplul oraşelor Timişoara şi Oradea Mare este concludent.

La Timişoara, crearea Şcolii Politechnice a ameliorat simţitor situaţia şi credem că, prin întemeierea încă a câteva alte şcoli, atunci când va fi posibil, s'ar putea influenţa mult în bine viaţa românească a acestui oraş.

Oradea Mare, centru important la graniţa de vest, nu are decât o Facultate de Drept şi o Academie Teologică, cu un număr redus de studenţi, atunci când, rostul său în faţa marei masse de minoritari unguri, mai ales, cu aspiraţiuni de cultură în afara ţării, i-ar impune existenţa unei Universităţi.

Respectând tot timpul principiul de armonizare a necesităţilor naţionale cu cele economice, cerem ca, neîntâr-

ziat, în Oradea să ia ființă, prin creearea unor Facultăți adequate nevoilor, un centru puternic de cultură superioară românească, singura măsură care va întări imediat viața românească în acest oraş atât de înstreinat astăzi.

Sunt centre mari regionale cari, dacă nu necesită dintr'un punct de vedere național existența unor Universități, apoi pentru rațiuni de a-şi afirma şi concretiza ritmul de activitate şi muncă au, dreptul să aspire la întemeierea ei.

Oraşul Craiova, centrul regiunei Olteniei, cu caracter specific românesc şi cu manifestări productive, ce cântăresc atât de mult în economia țării, precum şi cu manifestări culturale puternice, n'are până astăzi nici o instituție superioară de învățământ.

U. N. S. C. R. cere să se acorde acestui important centru românesc o asemenea instituție, desemnată în detaliu conform necesităților actuale, ținându-se seama în acelaş timp şi de specificul cultural şi economic al acestei regiuni.

Gh. Popescu Botoşani
Preşedintele U. N. S. C. R.
Ion Belgea
Membru în Comitetul Executiv al U. N. S. C. R.

Francmasoneria în lumina scopurilor ei.

Instituția misterioasă a francmasoneriei, prin uneltirile ei permanente constitue o adevărată primejdie pentru viața organizată în cadrul ideei de Stat.

Invăluită în negura obscurantismului medieval, prin manifestările caraghioase denumite în mod impropriu „ritual", francmasoneria transformă radical ființa lăuntrică a individului — căzut din întâmplare sau cu „bună ştiință" în lațul acesta diavolesc.

Din om de inițiativă îl transformă în automat, din om de voință îl preface în unealtă oarbă înhămat la carul intereselor potrivnice ideii naționale şi creştine.

Astfel îşi îndeplineşte rolul, francmasonia pusă în serviciul exclusiv al panjudaismului distrugător.

Principiile propăvăduite cu fanatism, în sânul lojilor masonice, tind să şteargă din mintea popoarelor noțiunea de „rasă" *şi* „naționalitate' *— în scopul vădit intenționat al contopirii tuturor în albia umanitarismului fad, adică bătătorirea căii spre dominația universală a Jidovimii.*

Analizând cu obiectivitate țelul final al francmasoneriei, vedem că este acela al reconstruirii templului lui Solomon sau mai precis înscăunarea lui Izrael deasupra tuturor popoarelor.

In acest sens, Jidanul Disraëli, *fost prim ministru al Angliei, sub numele de* Lord Beaconsfield, *în lucrarea sa* „Coningsby" *(pag. 183), iată cum defineşte scopul* „Alianței israelite universale" *—unul din forurile francmasonice superioare:* „A ridica Ierusalimul deasupra tronurilor Papilor, Patriarhilor şi Impăraților".

Inlocuind pe Dumnezeu cu ideea vagă de „Mare Arhitect al Universului", *sub masca căruia se ascunde rânjetul talmudic al lui Iuda, francmasoneria ridică pe individ la rangul de „Dumnezeu" — prin cultivarea trufiei omeneşti nemăsurate, dându-l pierzării definitive.*

Maurice Muret *în valoroasa lui carte, intitulată* „L'éspirit juif", *se exprimă după cum urmează — cu privire la scopurile francmasoneriei, a cărei origină se confundă cu judaismul.:*

„Jidanul de când a făptuit cea mai mare crimă contra Dumnezeirii (omorîrea lui Hristos) a rămas duşmanul neîmpăcat al lui Dumnezeu; din această pricină el ia proporțiile şi semnificația unui simbol al luptei contra bisericii; *descreştinarea lumii fiind scopul suprem al francmasoneriei,* rezumă toată acțiunea judaismului contimporan".

Iar Onclair *în volumul său* „La fracmasonerie contemporaine" *(pag. 71), reproduce textual declarațiile unui francmason de vază,* Tignotto, *unul din şefii acoperiți ai Supremului Consiliu din Italia, care rosteşte categoric:* „Trebue să descreştinăm omenirea".

Mijlocul nu importă. Socialism, liberă cugetare sau adventism — toate conduc spre acelaş rezultat nenorocit: Scoaterea lui Isus Hristos din sufletele celor slabi de înger.

Datorită francmasoneriei revoluționare, lupta de clasă a fost încurajată, încercându-se chiar a i se da o justificare „pretinsă" ştiințifică, de către Jidanii Karl Marx *şi* Friedrich Engels *prin* „Manifestul comunist" *dela 1847.*

Sub acest raport, camaradul Roux-Costadan *scrie următoarele în ziarul* „l'Ordre", *ce apare la Paris* „Plutocrația (finanța jidovească internațională) urmează planul ei de acțiune: a face să se nimicească clasele mijlocii prin proletariat".

Descoperită în legăturile ei cu oculta jidovească, pusă în justă lumină prin idealurile ce o mână la acțiuni periculoase ordinei monarhice şi creştine — francmasoneria este plaga cea mai grozavă a societății moderne.

Indivizi, a căror mentalitate a fost îndobitocită prin tiradele sentimentale ale pseudo-umanitarismului judaic, continuă să activeze în cadrele francmasoneriei drăceşti, pentru distrugerea fundamentului național.

Deşi trâmbița de alarmă a sunat, totuşi ochii minții lor sunt încă împăienjeniți.

Avea-vor oare energia să se descătuşeze din lanțurile robiei francmasonice? *Drd. N. Ionescu*
— Bucureşti —

E prea mult...

Drept continuare şi întărire a celor scrise în articolul „Dl prof. N. Iorga simpatizat de Evreii din America", din revista noastră nrul de 1. III. 1930, reproducem din cuvânt în cuvânt, din „Universul".

„Activitatea dlui Iorga în America

New-York, 21. (Rador). — *Conferințele ținute de d. profesor N. Iorga la Indiana, la Universitatea şi la Camera de comerț din Chicago au fost urmărite de un auditor compus din fruntaşii tuturor cercurilor, cari arată un interes tot mai mare pentru România.*

Dineurile, ceaiurile şi banchetele oferite de senatorul William Lewis, de d. Nelson, de d. Morris şi Ira au dat prilejul unor importante luări de contact cu personalitățile cele mai marcante ale vieții americane.

D profesor Iorga a consacrat *ziua de Mercuri* organizațiunilor evreeşti, în mijlocul cărora a petrecut toată ziua. *In fruntea cortegiului alcătuit din* reprezentanții societăților *româneşti* şi evreeşti, *d. Iorga a asistat la depunerea unei coroane la monumentul lui Lincoln.*

Seara, după vizitarea *instituțiilor cu caracter social şi a* sinagogilor, *d. Iorga a participat la un mare* banchet oferit de congregația evreilor români, *prezidat de d. Weissman.*

Fruntaşii evreilor români au rostit cuvântări pline de amintiri duioase *din România, dnii Rosenthal şi Boncescu au vorbit* în numele legației române.

D. Rosenthal a ținut un discurs mişcător, pentru care d. Iorga l-a felicitat.

Discursul dlui Iorga, profund e-

moționat, a expus vederile sale, favorabile unei politici de fraternizare și de conlucrare, și a veștejit violențele și discordia în țară. Acest discurs a produs un entuziasm de nedescris.

La banchet au participat câteva sute de familii, reprezentanții numeroaselor organizațiuni evreo-române *și delegații societăților românești.*

*Congregația a oferit dlui profesor Iorga o pană de aur. D. Iorga a mulțumit și a asigurat că această pană va fi întrebuințată pentru o*pera de apropiere între locuitorii României."

Fără comentarii.

---

†

Drd. NICU IONESCU

Era în pragul vieții — peste câteva luni Dr. în Medicină — când fu smuls brutal dintre noi.

Vestea a fulgerat scurt — la facultate, în organizațiile naționaliste, în cercurile entuziaste ale tinereții — și nimeni nu a vrut să creadă. Căci Nicu era în veșnică și vibrantă viață — închinată crezului pământului strămoșesc — în sufletele tuturor camarazilor lui de credință.

Neobosit combatant — veșnic soldat al micei dar dârzei oștiri naționaliste — în rândul întâiu întotdeauna și întotdeauna gata să se arunce în vâltoarea luptei — doctorandul Nicu Ionescu făcea parte din vechea falangă a purtătorilor de facle, luminătorii drumului generațiilor cari sosesc mereu la Universitate.

Cu el se duce încă un om și încă un gol întunecă rândurile noastre.

La groapa creștinească vor veni cei cari au luptat alături de el, cei care l-au cunoscut, cei cari l-au iubit.

Ne va cuprinde smerenia îngenunchierii în fața voinței Tatălui Ceresc care a hotărît astfel — și ne vom privi apoi cei care am rămas, adânc și mult.

In ochii fiecăruia va fi aspra hotărîre de a merge înainte, va fi îndemnul pildei omului care s'a dus dintre noi și va fi gândul mulțumirii sufletului lui, când va vedea în lumea cereștilor răsplate, cum cei rămași au strâns rândurile în aceeaș tenace și dârză hotărîre.

Sufletul lui — fior nevăzut din energia de altădată — va trece încet printre noi veșnic plutind ca o aducere aminte.

Și în ziua care trebue să vină odată în dimineața aceea a visului bătrân, pe care și el le-a încălzit la sân și viață i-a dat din viața lui, — când soarele țării românești va răsări, la groapa lui Nicu, ne vom pleca și vom șopti vestea cea bună care nu i-a fost dat să o știe în viață:

„Nicule, *Țara* acum e *românească*".

Și altă mulțumire sufletul lui nu va vrea.

Studențimea română creștină.

(Buletinul Anti-Iudeo-Masonic, nr. 3 din Martie 1930)

Nicu Ionescu a fost un neobosit colaborator al revistei „Infrățirea Românească". Cetitorii noștri își amintesc de numeroasele articole binecugetate, apărute în această revistă, articole din cari pe ultimul — trimes la data de 14 Februarie a. c. — îl publicăm în acest număr al revistei noastre.

Lipsa lui Nicu Ionescu o vom simți-o.

Dumnezeu îl odihnească în pace.

„Infrățirea Românească".

... Și acum, și ... lupte ... confesionale în cooperație!

Revista noastră s'a ocupat adesea de nefasta introducere a politicii, pe ogorul cooperației și-a indicat cazuri nenorocite de pângărirea și sugrumarea acestei ideale mișcări, născute din nevoia ridicării economice și culturale a săteanului român.

Dela începutul acestui an, s'a scris mereu, de nedreptățile creiate prin intervențiile politice, în încadrarea, avansarea și mutările vechilor organe de inspecție ale Oficiului Național al Cooperației Române, pentru favorizarea intrușilor politicei.

Nu rari sunt cazuri de cooperative, după culori politice și numai câteva zile au trecut de când s'a scris despre intervențiile unor înalți demnitari și politiciani pentru a mușamaliza fraudele și neregulile săvârșite, la cooperativa *„Muncitorilor* din *Brașov*.

Cititorii noștri n'au uitat nici cazul cooperativei *„Bologana"* din *Bologa*, județul Cluj, cu a cărei pavele de granit, se aprovizionează și-acum primăria capitalei prin intermediarul *Haralambie Ionescu* din *București*, în timp ce cooperativa nu câștigă nimic și se sbate fără nici-un rezultat, ca să obțină un contract direct cu primăria capitalei.

Nefixându-și nici-o limită în deslănțuirea patimilor politice, otrăvitorii sufletelor neprihănite, ale sătenilor noștri ardeleni, nu scapă nici-un mijloc pentru satisfacerea meschinelor lor interese de partid sau ambiții personale.

...Și-acum, și... lupte confesionale în cooperație!

Pe cât de simplu, pe-atât de dureros este cazul de mai jos.

In comuna *Agârbiciu*, județul Târnava mare, cu o populație de 1462 suflete, din care mai bine de jumătate sunt Sași, Românii sunt împărțiți cam în părți egale, în creștini ortodoxi și creștini greco-catolici.

Sașii își au banca lor populară „Reiffeisenvorschussverein".

Indrumați de foștii lor preoți, deosebiți nu numai prin confesiune, ci și prin credințele politice, Românii au înființat și ei două bănci populare, una numită *„Dreptatea"* și alta *Insoțirea de credit din Agârbiciu"*.

Prima este constituită numai din creștini ortodoxi, membri ai partidului național-liberal, iar secunda numai din creștini greco-catolici, membri ai partidului național-țărănesc.

Ani de zile au durat lupte acerbe între aceste bănci populare, pe spinarea săteanului român.

Organele de control ale Statului, au

căutat să împace taberele şi să le hotărască, chiar la fuzionarea instituţiilor lor.

Totul era însă în zadar, preoţii fiind înverşunaţi şi cu prea mult ascendent asupra populaţiei.

Printr'o fericită împrejurare, în locul foştilor preoţi, au venit preotul creştin ortodox *Ambrosiu Suciu* şi preotul greco-catolic *Aurel Spineanu*, oameni cu pricepere şi cu mult bun simţ şi suflet românesc.

Trăind în cea mai bună armonie, deşi culoarea politică locală s'a menţinut şi prin ei, şi-au dat seama de apărarea interesului românesc în mijlocul minoritarilor, şi-au căutat să amelioreze luptele politice, confesionale şi economice dintre români, sperând chiar la o fuziune a băncilor populare.

De astădată a apărut însă o tristă reminiscenţă a foştilor preoţi, în persoana îmbătrânitului în intrigi, învăţătorul *Ilie Câmpeanu*, aciuit pe lângă banca populară greco-catolică, despre care nu voiu, aici, a spune mai multe şi care asmută pe Români, unii contra altora.

Ignorând dispoziţiile Legii pentru organizarea cooperaţiei până acolo, încât în ziua de 11 Martie a. c., i s'a încheiat de dl inspector *Ilie Codreanu* proces verbal pentru refuz de predarea registrelor şi actelor de verificare, e singurul care întreţine lupta confesională, politică şi economică între aceste două bănci populare.

Având la îndemână dispoziţiile legii, Oficiului Naţional al Cooperaţiei Române, va sacrifica oare şi de astă dată interesul mişcării cooperatiste, în favoarea unui agent electoral naţional-ţărănist?

Observator
— Sibiu —

Comunicat din partea studenţilor Clujeni.

Comitetul Centrului Studenţesc din Cluj, luând în deliberare incidentele petrecute în seara zilei de 11 Martie, constată că în seara susnumitei zile un grup de studenţi s'au adunat în Piaţa Unirii pentru a face o demonstraţie de simpatie blocului românesc. Cu prilejul acestei manifestaţii, care s'a desfăşurat demn şi paşnic, autorităţile din loc, fie dintr'o vinovată nepricepere, fie din alte motive cari se pot bănui, au intervenit cu cele mai autentice mijloace sălbatice, pentru împrăştierea studenţilor, al căror fel acum de a manifesta, nu sufere nici o contestaţie. Pe urma intervenţiei autorităţilor ridicol de inoportune, aspectul acestei demne manifestaţii, s'a schimbat neaşteptat într'o desgustătoare sălbătăcie, săvârşită de autorităţi faţă de studenţi.

Sergenţii de stradă cu numerile scoase, pentru a se sustrage răspunderii, s'au năpustit asupra studenţilor, lovindu-i crunt cu bastoane de cauciuc şi ameninţându-i cu revolverele, iar în urma lor, jandarmii întărâtaţi de conducătorii lor, operau pasionat, cu straturile armei, nedeosebind pe studenţii demonstranţi, de lumea numeroasă, trecătoare. La fel, o goană s'a organizat, sistematic, drept încoronare a înţeleptelor măsuri de reprimare, care a avut darul să instaleze în beciurile poliţiei studenţi şi trecători, în afară de orice motiv de bănuială. N'au fost cruţate de această sălbatică năvală a forţei publice, nici studentele, a căror singură vină, o liniştită întoarcere acasă dela cursuri, şi femeile nevinovat privitoare. După ceasuri de teroare şi incalificabilă agresiune, comitetul a putut să ia contact cu autorităţile, care, credincioase „omenosului" lor sistem, au crezut că e desăvârşită opera, dacă insultă preşedintele studenţimii.

Comitetul constată că au fost răniţi zeci de studenţi şi studente din care mai grav: Studenţii: Bodeanu, Roth, Tămaş, Păcescu, Puşcariu, Popa, Albu, Stănescu, Preda, Vasu, Barbatei, Pop, Bat, Dumbăcescu, Mihailaş, Sălăgean, Bogdan, Georgescu, Mătaş, Linţia Ionel şi studentele Coca Elisabeta şi Bodeanu.

In partea jandarmilor s'au putut observa straturi de armă sfărâmate, probă elocventă a felului în care au înţeles să intervină autorităţile. A-cesta este rezultatul provizoriu al barbarei agresiuni săvârşite de autorităţi, care a determinat comitetul să declare o paşnică grevă de o zi, a studenţilor din întreaga universitate „*Regele Ferdinand*", cât şi la cele trei Academii aflătoare în Cluj, în bună credinţă că factorii indicaţi vor interveni în chip cuvenit pentru sancţionarea vinovaţilor.

Greva demonstrativă votată ca o măsură de restaurare a prestigiului studenţimei, a fost unanim respectată. Comitetul lasă opinia publică să judece şi în interesul liniştei la Universitate şi Academiile din Cluj, apelează la factorii legali, să intervină necruţător pentru sancţionarea autorităţilor vinovate.

Comitetul Centrului Studenţesc „Petru Maior" din Cluj

*

TELEGRAMĂ:

Domnului

Ministru Preşedinte
Preşedinţia Consiliului.

Studenţimea din Cluj, Vă aduce la cunoştinţă gravele abuzuri săvârşite de autorităţi faţă de studenţi, cu prilejul unei dezinteresate şi paşnice manifestaţii naţionale abuzuri consistând în barbarii, loviri neomeneşti, insultă şi nemotivate arestări, şi stăruitori Vă roagă să interveniţi în interesul liniştii în Universitate şi Academii, dispunând anchetarea şi sancţionarea vinovaţilor.

Preşedintele Centrului Studenţesc, Cluj. *A. Anderco.*

TELEGRAMĂ:

Regenţa

Studenţimea din Cluj se îndreaptă către Inalta Regenţă, aducându-i la cunoştinţă gravele abuzuri săvârşite de autorităţi faţă de studenţi, cu prilejul unei demne şi paşnice manifestaţii naţionale, consistând în crunte loviri, neomenoase brutalizări şi batjocuri, o roagă devotat să intervină pentru sancţionarea vinovaţilor.

Preşedintele Centrului Studenţesc, Cluj. *A. Anderco.*

Alegerile comunale ale oraşului — Cluj

s'au terminat cu învingerea listei cetăţeneşti-româneşti, singura listă curat românească, din oraşul Cluj. Cei zece Români reuşiţi depe această listă, sunt:

1. Gheorghe Sion *(L. A. N. C.)*.
2. Sextil Puşcariu, prof. univ.
3. I. C. Cătuneanu *(L. A. N. C.)*.
4. Dr. S. Bornemisa, publicist.
5. V. Candrea, profesor.
6. Dr. Valeriu Pop (fost deputat L. A. N. C.).
7. Dna S. Docan, văduvă.
8. P. Sergescu, prof. univ.
9. Dr. A. Buzdug, profesor.
10. Petru Pop, comerciant.

Sperăm că aceşti 10 Români vor şti să-şi facă datoria, aşa dupăcum le-o cer cei ce şi-au pus nădejdea în ei, întru prosperarea şi înflorirea Clujului românesc.

Obrăznicie jidovească, peste măsură.

O şcoală de stat românească bombardată de Jidani. Invăţătorii, publicul român, adunat la conferinţă cum şi jandarmii, huiduiţi, fluieraţi, bătuţi cu pietre şi alungaţi!

Refugiu într'o biserică veche de sub deal.

Iată ce zile am ajuns în ţara noastră Românească, înfăptuită prin vărsarea sângelui a celor 800.000 de fraţi Români.

In ziua de Vineri 7 Martie a. c. Dl. C. D., Moldovean, ajungând în *Borşa* (Maramureş), s'a prezentat la primăriepentru a solicita concursul moral, în scopul ţinerii unei conferinţe naţionale-culturale.

Primarul *Mihaly*, fiind din fericire Român, a dispus, ca populaţia românească dela periferie, să fie anunţată a veni la şcoală, unde era destinat să aibă loc conferinţa, conform avizului Revizoratului şcolar de Sighet. In acest timp au năvălit în Primărie vre-o 30 de Jidani în frunte cu hahamul lor, *Schaffer Moise* şi *Perl Moise*, cari luând o atitudine necuviincioasă s'au adresat Dlui C. D. şi pe un ton extrem de grotesc şi poruncitor i-a zis:

— *„D-ta aici la noi în Borşa n'ai să ţii nici o vorbiri! Noi ştim cine eşti Dumita, suntem bine informaţi de prin toate comunile de pe valea „Izei" pe unde dumita avut indrăzneala să vorbeşti în contra noastră a evreilor. Dacă nu pleci mai repidi de aici, noi, nu garantăm ce ţi se' va întâmpla! Ştim precis, că Dumita combătând alcoolul, sectarismul şi comunismul etc... pomeneşti numele de Jidani de mai multe ori, ceeace noi Evreii nu vrem să suferim! Da... şiii noi sântem di vini dachi rumuni bei palinchi... ha? Noi Evrei popor şinstit noi nu sintem comunist! Ai inţiles?"*.

La această ameninţare făcută de Jidani, în prezenţa primarului şi a celorlalţi funcţionari, cari erau toţi Jidani, Dl. C. D., a protestat cu toată tăria, declarând că:

— *„Chiar cu rizicul vieţii mele — care-mi voiu da-o însă foarte scump, — dar trebuie să ţin conferinţă şi aici în Borşa, unde se simte cea mai mare nevoie. Nu voiu reduce absolut nici un cuvânt din program şi nu mă voiu mărgini de a arăta pericolul care ne ameninţă ţara şi neamul.*

Totodată a sesizat Legiunea de Jandarmi la telefon, în care moment s'au năpustit Jidanii puiând mâna pe telefon, cu hapca şi cerând Prefectura de Judeţ. Dl. C. D. s'a smuncit dintre ei şi a reuşit să iasă afară, unde întâmpinat de Dl. Director şcolar *Ioan Malageanu*, — un adevărat apostol român — şi de numeroşi ţărani români, au plecat la şcoala mare din centru, pentru a ţinea conferinţa. Jidanii depe toate străzile cu mic, cu mare, s'au adunat în jurul şi în curtea edificiului şcolar, făcând un zgomot nemaipomenit. In acest timp au sosit 2 jandarmi pentru a menţinea ordinea. Totul a fost zadarnic!!! Incă înainte de a se începe conferinţa, Jidanii au început a bombarda îngrozitor, cu pietroaie, spărgând mai multe ferestre şi producând stricăciuni mobiliarului şcolar. Incercările jandarmilor şi a populaţiei creştine care era în minoritate, au fost zadarnice. Jidanii, pe fiecare minut ce trecea se tot înmulţeau, veneau cu sutele!!! Erau ca negurele de cioare, când aleargă după uliu! Aşa, că şcoala devastată bolşeviceşte de Jidani, a fost evacuată imediat de Români, cari în frunte cu învăţătorii şi cu Dl. C. D., ce mergea între cei doi jandarmi ce-l apărau de Jidani, cu baionetele la arme! Căci puhoiul de Jidani se repezia să-l lovească, să-l omoare! După cum chiar strigau în gura mare: *„Jos cu el, jos cu antisemiţii, jos cu Cuza, omorâţi-l pe acest chini!"* Huiduiţi de Jidani mai rău ca nişte lupi, poporul creştin a reuşit să se refugieze în Biserica veche gr. cat. din marginea comunei — cu învoirea Dlui paroch *Stan*. Cu mari greutăţi, după lupte de mai bine de una şi jumătate oră, s'a putut ţinea conferinţa în acest Sfânt lăcaş al Dlui.

Jidanii totuşi au avut perfida obrăznicie de a înainta în grupuri mari până lângă biserică, ce era păzită pe dinafară de jandarmi — al căror număr crescuse.

Conferinţa a stors lacrimi din ochii auditorilor! Lacrămi de durere, lacrimi de suferinţe, lacrămi de jalea Neamului Românesc, care şi astăzi — după multe necazuri prin care a trecut în decursul tuturor veacurilor de urgie — este totuşi ameninţat şi în primejdie. Dl. C. D., şi-a ţinut conferinţa cu ochii umezi de lacrimi, faţă de iadul jidovesc potrivnic ce-a avut nefericirea să vadă aici în Maramureşul descălecătorilor Voevozi, unde n'a venit nici cu'n gând rău, ci numai împins de înalte sentimente naţionale şi desăvârşită dragoste, să şi cunoască Ţara şi fraţii, de cari tradiţia îl leagă aşa de mult. Aşa se leagă sufletele, aşa se făureşte unitatea neamului.

Amară-i viaţa Românului maramurean, care înglodat în datorii, a ajuns rob modern la bancherii hoţi de jidani.Plânge inima în sufletul ţăranilor, căci partidul naţional-ţărănist, în care le era ultima nădejde, nu are o conducere de mână tare, şi nu are nici un pic de direcţie naţionalistă, de oblăduire şi încurajare a elementului românesc. Iată ce minuni se întâmplă sub această conducere! Azi suntem alungaţi din şcoală... Mâine vom fi alungaţi chiar şi din biserică... Şi din ţară.

Săracă ţară românească ce zile triste ai ajuns!

Unde eşti tu *Dragoş* şi *Bogdane?* Să-ţi vezi frumoasa vale a *Izei* plângând de jalea urmaşilor tăi, cari se sbat în nevoi ca peştii pe uscat! Şi s'auzi cum forfoteşte glia pământului strămoşesc sub călcâiul murdar jidovesc.

Ceasul răfuelii, însă, se apropie.

Români maramureşeni
— Borşa. —

Buletinul Anti-Iudeo-Masonic Nr. 3.

Zilele trecute am primit şi Nr. 3 al *Buletinului Anti-Judeo-Masonic*, ce apare în Bucureşti I, Str. Carol Nr. 9.

Acest număr ridică şi mai mult perdeaua cea groasă, ce acopere, cu atâta grijă, ticăloşiile jidoveşti, exercitate asupra *goimilor* (a creştinilor), prin *francmasonerie*.

1. Primul articol semnat de Dl. Dr. *V. Trifu*, docent universitar, ne lămureşte asupra împrejurării — foarte importante pentru cei înţelegători — că Şeful Marelui Stat Major al armatei franceze Generalul *Weygand* e un fervent catolic, deci un duşman al francmasoneriei. Salutăm şi noi pe noul generalisim francez cu cuvintele: *Trăiască Generalul Weygand!*

2. Clişeul dela pag. 66 ne arată *o „podoabă"* francmasonică, ce este la fel cu emblema Jidovilor.

3. Al doilea articol tratează pe larg

importanta chestiune — *Ce este francmasoneria?* necunoscută naivilor membri ai acestei asociaţiuni deavoleşti, scrisă de marele savant Dr. *N. C. Paulescu*, profesor la Universitatea din Bucureşti.

4. In al treilea articol întitulat: *Iudaizarea Operei Române*, dl. *Manole Florescu*, ne descopere cu deamănuntul cum au acaparat fiii lui Izrael, prima instituţiune românească de artă *Opera Română* — din Bucureşti.

La reprezentaţia de gală din 30 Ianuarie 1930, cu ocazia participării celebrului bas *Şaliapin* a fost impusă de către Jidanul *Solomon Biscker, în* rolul principal, marea nulitate, Jidovoaica *Laura Kohanska;* iar perciunatul *Steiner Ruhăm* se laudă: *„Eu sunt aici mare şi tare şi nimeni nu va putea intra fără voia mea. Totul în Operă se petrece după voia mea*".

Şi în fine trei din cei mai distinşi cântăreţi ai Operei au înaintat un memoriu către primul ministru, prin care cer, să se ia din vreme măsurile de lipsă pentru a feri Opera de un faliment inevitabil, şi de scufundarea ei în noroiul (Talmudului NR.).

Noi credem că între culisele *Operei Române din Bucureşti* se ascund şi alte ticăloşii jidoveşti, deci rugăm pe Dl. *Florescu*, să continue cu publicarea lor.

5. Articolul patru, semnat de Dl. *Daniel Cristescu* şi întitulat: *„Marele Orient*" şi *„Marea Lojă Naţională*" ne aduce o sumedenie de informaţiuni preţioase, asupra originei acestora două spelunci satanice, asupra ritualului din ele, asupra membrilor, în special al „fratelui" *Negru* Jidan acoperit de nume românesc şi redactor la *„Universul*" gazeta dlui *Stelian Popescu*, şi asupra împrejurării, că în aşa zisă *„Marea Lojă Naţională*" sunt o sumedenie de ofiţeri în activitate.

Noi cerem stăruitor să li se publice numele acestor ofiţeri uitaţi de jurământul pus Regelui şi Armatei Române.

6. Articolul cinci semnat de Dl. *I. Brateş:*

Cum se poate stavili Comunismul, este de mare însemnătate şi se rezumă în următoarele două propuneri concrete:

a „Disolvarea tuturor Lojelor din cuprinsul ţării".

b) „Răspunderea faţă de ţară a acelor „pezevenchi", care ajunşi la putere, prin oculta francmasonică, vând ţara în loc s'o apere".

Tot aici se pune întrebarea, Sanctităţii Sale *Patriarchului-Regent*, dacă ştie că o sumedenie de preoţi creştini şi studenţi în teologie, sunt membri în Lojile Francmasonice.

Apoi este întrebată *Inalta Regenţă* dacă ştie că ofiţeri din Armata Ţării Româneşti, sunt deasemenea membrii în Lojile Francmasonice.

Redacţia Buletinului posedă date, documente şi fotografii asupra celor vizaţi.

Noi cerem publicarea tabloului nominal atât al feţelor bisericeşti, cât şi al ofiţerilor înhămaţi la carul francmasoneriei jidoveşti; aşa după cum ne-aţi descris umilirea Dlui *Dori Popovici* şi a Sublocotenentului din marina de război *Negulescu.*

7. Dl *Ţintăreanu* ne povesteşte lucruri foarte importante despre Loja curat jidovească *„B'ne B'rith*"...

8. In articolul *„Guvernul, Presa şi francmasoneria ,Făuritorii Românieĭ Bocu, Cihoski, Stere*, se putea scria ceva mai pe larg, măcar unele din numeroasele documente publicate de Dl. *H. Dimitriu* în broşura cu titlul de mai sus. Suntem mulţumiţi cu informaţiunile publicate referitor la măsurile luate de ministrul armatei, pentru a împiedeca răspândirea broşurei şi de tăcerea generală a presei zise româneşti.

In continuare găsim articolele:

Studenţimea din România şi partidele politice:

Afişul publicat şi de noi anul trecut, *„Fii ai lui Israel*";

Note de neobositul nostru amic, Dl. Dr. *V. Trifu*, care sunt foarte importante, şi le-am dori din număr în număr tot mai ample.

Am dori ca informaţiunile cuprinse în articolul *„Din Lojile Satanei*", să se completeze cu descrierea iniţierei în francmasonerie a dlor *O. Goga* — care acum e anul a păşit pragul atelierului jidovesc, *I. Duca, C. Argetoianu. I, Petrovici* şi ceialalţi mari politiciani, — coade de topor în mâinile Jidanilor.

Dlor Dr. *Trifu, Petrescu şi Prăjescu!* vă rugăm să continuaţi stăruitor munca începută, şi număr de număr al Buletinului *Anti-Judeo-Masonic* să ridicaţi tot mai mult perdeaua ce acopere ticăloşiile jidoveşti exercitate din umbră prin francmasonerie. Noi vom stărui să vă câştigăm abonaţi.

Cronicar.

Din Strasbourg.

Festivităţile în cinstea preşedintelui Masaryk.

Ce vor face studenţii români pentru 10 Maiu?

Studenţii Universitari Cehoslovaci — laici şi clerici — din Strasbourg, pentru aniversarea împlinirii a 80 de ani dela naşterea d-lui Masaryk au dat două şedinţe festive: prima la 7 Martie a. c. în sala *„Pasteur*" din localul Universităţii, a doua la *„Association Amitiés Étrangères*" în 9 Martie a. c.

In amintirea zilei au ţinut conferinţe d-nii Dr. *Gillot prof. la facultatea de litere*, — în limba franceză şi Dr. *Cervenka vice-consul* — în limba cehă.

Dl. Dr. *Gillot* insistă mai mult asupra operei filosofice şi naţionale a marelui Masaryk. Conferinţa era încadrată în următoarele părţi: *a)* cele mai mari privaţiuni pe cari le-a îndurat până la numirea de profesor; *b)* Masaryk ca profesor şi filosof; critica asupra valorii documentare a colecţiilor dela Kralove Dvur şi dela Zelena Hora, apărarea Jidanului Hilomer — *criminalul fecioarei creştine dela Polna; c)* cauza naţională; cutreerarea Franţei, Angliei, Olandei, Rusiei etc... acţiunea pentru informarea streinătăţii, şi *d)* lupta pentru consolidarea patriei dela numirea de preşedinte al republicei, până azi.

Dl. *Gillot* încheie memorabil: ...*„Tot ceeace a realizat Masaryk este forţă stăruitoare de muncă; muncă, muncă şi iar muncă! Asta este caracteristica Cehului! Ceh fără program şi muncă, nu este Ceh!*"

Cu ocazia festivităţii din sala *„Pasteur*", în urma conferinţei dlui Dr. *Gillot*, s'au executat câteva puncte, bine reuşite, de cor, proecţii cu subiecte din viaţa lui Masaryk şi din părţile mai principale ale Cehoslovaciei. Programul a fost precedat de Imnul Naţional Ceh şi Slovac: *„Kde damov muj*" şi *„Nad Tatrou sa blyska*", şi de *„Marsiellaise*" — intonate de fanfara militară.

La *„Association Amités Étrangères*" festivitatea a avut caracterul cu totul familiar. Studenţii au dat câteva cântări, iar dl. *I. Satek student în teologie*, a distrat colonia cehoslovacă prin arii naţionale la violină. Dl. Dr. *Cervenka vice-consul*, a reliefat în mod vast biografia, arătând pe dl. Masaryk dela birjă prin ucenicia de potcovar, lăcătuş şi clopotar, până la

castelul presidenţial de azi.

Cel mai hulit şi mai perzecutat cândva: Masaryk cu chipul blând de moşneag şi cu ochi albastri zimbitori — ctitorul statului Cehoslovac a fost sărbătorit la el acasă ca şi în streinătate — cum se cuvine.

Astfel ştiu lucra Cehoslovacii; însă ce vor face studenţii români din Strasbourg pentru *10 Maiu* — adecă *„Asociaţia N. Iorga“?*

10 Mai al acestui an pare a nu fi acela din anii trecuţi. *„Asociaţia N. Iorga“* sufere de mare *„schimbare la faţă“* asemenea şi în fond. Nu se poate vorbi de o activitate intensă. Nu! In prezent activitatea sa se mărgineşte la vederile cu orizonturi largi peste ochelari până la vârful nasului egoist şi fălos pentru un titlu al comitetului, sau la mândria unei regiuni din care a răsărit — mai românească decât celelalte. Este trist — când toţi suntem plămădiţi în pământul *aceleiaşi Ţări*, muiat de sângele şi'ngrăşat cu carnea *acelorași soldaţi români* — să svârli dispreţuitor peste umăr vorbele: Regăţean, Transilvănean, cu îndoelnic simţ românesc. Tristă luptă fratricidă: certe, invective, gălăgie, insulte personale şi vociferări; — ca'n şatră la şedinţe.

Dar ce va fi la 10 Mai? Ce program şi cum vom prezenta ţara şi memoria mormintelor din Suttzmatt, — a'celor 13 prinsoneri români ucisi de duşman prin foame şi prin păduchii Alsaciei? *Ce reuşită?* Şi ce se poate aştepta când noi fraţii suntem divizaţi? — iar altora cu absenţă totală dela orice activitate a Asociaţiei — li se oferă inzistent vicepreşidenţia. Mai corect *(li se impune)*. Şi pentru ce această vicepreşidenţie în fiecare an *numai* unui student evreu? *Este logodit cu ea?* Pentru insultele pe cari le primeşte ţara dela ei, pentru absoluta dezinteresare, de dispreţ faţă de asociaţie, pentru manifestările antiromâneşti pe cari le fac în streinătate? Pentru?...

Dureros: „inter... litiqantes“... Se bucură evreii.

Carino.

patrie şi morală aplicată. In birouri — *onoare excepţiilor dacă se află* — astfel se cresc pentru ideal: *Dumnezeu şi Patrie* — tinerii cu suflete neprihănite până la scrupulozitate. *Insă azi? Dumnezeu? O invenţie! Patria? O frază!*

Să faci *„ca lumea“* sau să faci ca *Iuda?* Tot una, acelaş sens în altă haină, dar cu un paş mai aproape în fiecare zi de ruina noastră. pe care îşi clădesc Iuzii şi coadele iudaizate, de topor, palatele lor.

CIN.

. . . „Ca lumea“

O amintire tristă.

Eram patrusprezece după terminarea claselor de liceu cu certificatele de maturitate în mâini. Soarta — dacă vrei providenţa — ne-a împrăştiat pe trei drumuri: şase *Români* la drept şase *Români* la teologie (citeşte: *Români)* iar doi la medicină. Şi cine ştie dacă tot soartea mâine nu ne va mai împrăştia încă pe alte patrusprezece sau douăzeci şi patru de cărări, căci azi suntem împrăştiaţi prin birouri ca în schimbul unui scârţâit zilnic de peană să avem cu ce plăti o masă sărăcăcioasă — nu copioasă. Cauza se presupune. Tânărul absolvent fără cunoaşterea practică a vieţii — judaizate — şi lipsit de mijloace apucă încotro bat vânturile, la întâmplare cu nimic precis şi determinat. Eram doisprezece (citeşte: *Români)* apoi un armean şi un hebreu, ambii azi aproape medici, nu peste mult unul cu doctoratul din România, iar altul cu cel din Italia. Sigur hebreul cu doctoratul din Italia.

„Toate ar fi cum ar fi, bune şi cu bani mai puţini însă frate — îmi istoriseşte colegul — stăm prost cu atâta necinste, tertipuri şi multe potlogării. Iţi închipui, am ajuns şi eu — „ca toată lumea“ — într'un birou la percepţie.

Intr'o Duminecă am fost în inspecţie la sate. Am aflat cârciuma deschisă şi ţăranii lă! lă! lă-ind! când popa le făcea liturghia. Dresez proces verbal. O milogeală desperată a Jidanului şi a familiei, insista să-l iert. Nu puteam fiindcă-mi călcam conştiinţa, onoarea, legea şi datoria de funcţionar. „Să mă iehe-herţi domnule perceptor — deşi nu eram perceptor — şi-mi întindea o hârtie de-o mie. La gestul Jidanului devin aproape agresiv şi-l cert. El nici nu era ofensat, ci plângător spunea ultima vorbă de adio: „la-has'că ţi-a părea rău domnule perceptor că n'ai primit... (banii) brehevetul tăt nu l'oi pierde“. Vom vedea, i-am zis şi am plecat. Şi'ntradevăr aşa a fost. Jidanul — şmecher în apucături mefistofelice — a dat pela alte uşi şi s'a aranjat. In urmă îmi spune: „vezi că brehevetul nu l'am pierdut, m'a costat mai mult dar crede că şi u-tale-ţi poate părea rău.că n'ai luat... (banii), *domnule, trebue să fim „ca lumea“ Straşnică palmă îmi zisese-mi. Apoi frate aşa-i morala României intelectuale pe toată linia de funcţionarism o cunosc foarte bine. Nu primeşti tu primeşte al doilea. Caşti gura? Te pomeneşti c'o ură de perzecuţii implacabile până ce te trezeşti zvânturat afară din oficiu şi pus la punct ca răzvrătit. Şi apoi ce să faci? — vorba Jidanului: „ca lumea“? Eşt constrâns să faci „ca lumea“.*

Aceasta este conştiinţa de lege, de

„Cazul dela Chişinău“

La Chişinău, unde românii reprezintă o cincime din restul populaţiei eminamente judoveşti, unul dintre cei mai distinşi generali ai noştri — dl. general de divizie *I. Dragu*, comandantul corpului III armată — într'o conferinţă publică şi-a mărturisit fără înconjul crezul său naţional. Bravul ostaş a rostit limpede cu graiul sufletului său: toţi nemulţumiţii de stările din România să se ducă de unde au venit — adică în ţările lor de origină. Fiind atinsă, deci şi *susceptibilitatea „poporului ales“* ploaia de nisinuări perfide, ba chiar şi atacuri violente, s'au deslănţuit asupra generalului Dragu. Faptul acesta departe de a ne îngrija, ne bucură: *e dovada cea mai edificatoare, că generalul Dragu este un bun român.*